

Söndag den 1 november 2015-10-15

Predikan på söndagen efter Alla helgons dag.

Vårt evighetshopp

Evangelietext: Lukas 12: 4 – 7

Predikant: Bertil Högström.

Lukas skildrar här, mitt i sitt evangelium, Jesu verksamhet i Galiléen. Undervisning inför stora grupper av människor omväxlar med intimare samtal med lärjungarna och med botande av allehanda sjukdomar och offentliga tillrättavisningar av fariséer och skriftlärda. Människorna som Jesus talar till i vår text och kallar sina vänner, är den lilla flocken lärjungar som han samlat runt sig. Det är dem han uppmanar att inte låta sig skrämmas av hot mot sina liv.

”Var inte rädda!” Det är den vanligaste uppmaningen i hela bibeln, och mycket kommer att kretsa kring den uppmaningen i den här predikan.

Men Jesus varnar för en ännu mycket större fara än den att mista sitt liv för sin tro, nämligen den att bli **fången i sin rädsla** och därmed mista förmågan till gemenskap både med människor och med Gud. Jag tror att det är det som menas med att dödas och kastas i helvetet. Det hotet, att bli fången i sin egen rädsla, är mycket större, och samtidigt svårare att inse och att stå emot. Det kommer inifrån människan själv, kanske i form av tvivel på att hon valt rätt eller som förtvivlan inför livets till synes hopplösa svårigheter. Jag tror att vi alla sett och ser exempel på detta i världen runt omkring oss. Helvetet ser vi ju eller hör om dagligen och om hur människor som fångats i sin egen rädsla driver det vidare. Rädsla och terror är samma ord på olika språk. Den tragiska händelsen i Trollhättan härom veckan är bara ett i mängden av exempel.

Vi vet inte vad som rörde sig i lärjungarnas inre, när Jesus säger de här orden till dem, men att de någon gång frågade sig själva om de valt rätt, när de valde att följa Jesus från Nasaret, istället för att följa sin egen väg framåt i livet, är inte svårt att tänka sig.

”Inte kan väl mitt val ha en så stor betydelse!?” -, så kan man nästan höra någon av dem säga för sig själv. Men om vi tänker på hur liten den grupp var, som Jesus utvalde och tvingades lita på, inser man hur skör den nya rörelsen var, och vilket problem Mästaren kämpade med. I ett annat sammanhang frågar Jesus de tolv, hans närmaste lärjungar: ”Inte vill väl ni också gå er väg?” Då svarade Simon Petrus honom: ”Herre, till vem skulle vi gå?” I själva verket är lärjungens val att följa honom helt avgörande, både för honom själv och för den nya rörelsen. Så var det då, och så är det faktiskt också fortfarande!

Vi människor har ständigt del i det som händer, i strömmen av **orsak och verkan**, det som vi också kallar *historiens gång*. Vi påverkar denna gigantiska ström genom våra val, även om det är väldigt sällan vi blir medvetna om det. Här skiljer vi oss från resten av skapelsen. Sparvarna är viktiga och de är inte glömda av Gud, men människan är mycket viktigare, eftersom hon är medveten och kan göra egna val. Det finns en dikt av Tomas Tranströmer, som jag läst förut för många av er, men som påverkat mig mycket. Den heter ”Från berget” ur samlingen ”Den halvfärdiga himlen”, och den handlar bl.a. om viljans frihet.

Var inte rädda! Låt er inte bli fångna i er egen rädsla!

Att vila i tilliten till Gud, som är den barmhärtiga och kärleksfulla vårdaren av sin skapelse, det är

människans, och alla andra skapade varelsers naturliga läge. Det är att vara i kosmos – den ordnade världen -, världen i harmoni, eller himmelriket mitt ibland oss.

Jesus ville göra lärjungarna medvetna om innebörden i det val de hade gjort, när de valt att följa honom. Men han ville också peka på risken av att inte välja, när möjligheten gavs.

När han kommer och proklamerar, att **nu** har himmelriket kommit och finns mitt ibland människorna, så innebär det att det är **nu** de ska välja att följa honom. En stor del av Jesu liknelser har just den poängen, faktiskt. Liknelserna om den borttappade penningen, om det förlorade fåret och om festen där de som var bjudna inte ville komma, är några exempel på detta.

Det var visserligen en väldigt speciell situation just där och just då. Gud befann sig mitt ibland dem i mänsklig gestalt. Jesus var där och gick ibland dem och visade med allt vad han sade och gjorde hurdan Gud är.

Nu är situationen här en helt annan. Men var inte rädda! Även nu finns Guds rike mitt ibland oss. Även nu kan vi välja det som är gott och bekämpa det som inte är gott. Även nu behöver Gud röster och händer, våra röster och våra händer, för att budskapet om himmelriket ska nå nya människor.

Men hur ser man att något är gott? Hur ser man var Guds rike är?

Jag tror att Guds rike är där människor älskar varandra och delar med sig utan krav på motprestation. Där man lever i harmoni med skapelsen så gott man kan. Glimtvis tror jag att man får uppleva detta, och **dessa glimtar är vårt evighetshopp!**

Den vila i tilliten till Gud, som jag talade om förut, innebär ju inte att vi är befriade från att göra medvetna val. Men den innebär att vi kan be om hjälp med våra val.

Antikens människor såg **högmödet**, *hybris*, som den synd som gjorde att människan gick miste om gudarnas välvilja. Hur vi väljer att se på det här med orsaken till det onda har kanske egentligen inte så stor betydelse. Ett faktum som kvarstår är att vår situation som människor är hotad.

Den kunskap som nu finns om hur världen ser ut, gör ju inte människor tryggare precis. Hoten mot vår och flyktingars existens tycks växa fortare än kunskapen om hur man ska bemästra dem.

Men samtidigt är det fascinerande att se hur varje nytt framsteg i forskningen fördjupar insikten om hur unik vår planet tycks vara, och hur skör den balansen är, som gör att allt fungerar.

Den allvarligaste risken för obalans som leder till kollaps finns på det mänskliga planet.

Rädsla, oförmåga att lösa konflikter, brist på kunskap om oss själva och brist på ödmjukhet inför problemen med framför allt **denna förlamande rädsla**.

Men var inte rädda! Det finns hopp, ett evighetshopp!

Jesus har öppnat för oss en väg tillbaka till den gemenskap och harmoni, som var Guds mening med skapelsen. Den vägen gick Jesus före oss, längst in i ångesten. Han som är livets bröd går genom tid och rum och ger oss för varje dag brödet som ger liv och hopp för evigheten.

AMEN

